RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 118.447 van 17 april 2003
in de zaak A. 119.760/XIV-9591.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaten J. DURNEZ en E. GOFFIN,
kantoor houdende te 3050 OUD-HEVERLEE,
Waversebaan 134 A

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door:
de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Bhutaanse nationaliteit, op 11 april 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 december 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 maart 2002;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 22 april 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 3 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 februari 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN WERDE, die loco advocaten J. DURNEZ en E. GOFFIN verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 24 oktober 2001 en zich vluchteling verklaart op 21 december 2001; dat op 21 december 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 12 maart 2002 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

> "Aangezien ten eerste de bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.
>
> Dat in deze namelijk de bestreden beslissing totaal faalt in haar motivering in feite en in rechte.
>
> Dat derhalve door de niet vermelding noch motivering dienaangaande de bestreden beslissing manifest de hoger aangehaalde artikelen schendt.
>
> Dat namelijk de bestreden beslissing ten onrechte ab initio de vereiste stelt van enig bewijs betreffende de identiteit, nationaliteit, herkomst en afgelegde reisweg;
>
> Dat de voormelde Conventie van Genève dd. 28 juli 1995 juist uitdrukkelijk deze vereiste niet stelt, juist integendeel wordt er gestipuleerd en is de interpretatie dat de verklaringen volstaan.
>
> Dat er niet meer kan worden gevergd dat er in de mate van het mogelijke wordt getracht dat men een begin van bewijs bijbrengt doch dat dit niet ten kwade mag geduid
>
> Dat er overigens een ernstig begin van bewijs wordt bijgebracht in de vorm van een verklaring,
>
> Dat de bestreden beslissing deze verklaring in twijfel trekt zonder evenwel enige relevante considerans ter staving van de verwerping van deze bewijskracht.
>
> Dat verder dient opgemerkt dat de bestreden beslissing dan ook totaal ten onrechte in totale schending van de bewijskracht van het bijgebrachte stuk 'Bhutaanse Citizenship Identity Card'.
>
> Aangezien men geen enkele valabel argument aanhaalt behalve de beperkte kennis van een aantal particulariteiten om de authenticiteit noch de bewijskracht van dit stuk objectief en gefundeerd te weerleggen.
>
> Dat deze totaal ongemotiveerde noch gefundeerde considerans op onterechte wijze dit geschreven stuk weigert in overweging te nemen, hetgeen uiteraard niet kan.
>
> Dat zulks evenzeer kan gesteld van de totaal onterechte miskenning van de bewijskracht van de voedselbon, coupures van Bhutan en een kopij van een grondeigendom.
>
> Dat verzoekster dus tal van stukken bijbrengt die totaal miskend en genegeerd worden zonder verdere duiding.
>
> Dat de motiveringsplicht tot doel heeft aan de betrokkene een zodanig zicht te geven dat deze in staat is met kennis van zaken te beslissen of het zin heeft die beslissing al dan niet in rechte aan te vechten (R.v.St. nr. 90.226, 16 oktober 2000, JRS, 2000, 436).
>
> Dat de motiveringsplicht geldt voor de feitelijke en rechtsoverwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen (R.v.St. nr. 89.919, 29 september 2000, A.PM., 2000, 165).

Dat zulks zelfs totaal ongemotiveerd gebeurd.

Dat de bestreden beslissing eenvoudigweg stukken naast zich neerlegt.

Dat de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen niet de verplichting heeft het geheel van de door eiser voor haar naar voren gebrachte feiten, punt per punt bijeen te brengen om het bestaan van een gefundeerde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 internationaal verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende status van vluchtelingen vast te stellen, dan heeft zij de verplichting haar beslissing te motiveren door te antwoorden op elke argument dat, zelfs afzonderlijk genomen, van die aard kan zijn om de erkenning van vluchteling te rechtvaardigen. Dat terwijl de wetgeving van sommige staten strenge straffen voorziet voor diegenen die op het territorium op onregelmatige wijze verlaten hebben of die in het buitenland verblijven zonder daartoe gerechtigd zijn kan de erkenning van hoedanigheid van vluchteling zich verrechtvaardigen wanneer (...) dat de VBV door niet te antwoorden op het ingeroepen middels de motiveringsplicht van artikel 57/22 Vreemdelingenwet heeft geschonden (R.v.St. nr. 88.205, 22 juni 2000, T.vreemd., 2000, 244, noot).

Het middel ontleend aan de schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is mistig aangezien de beslissing waarbij de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling is geweigerd en (...) enerzijds niet uitleggen op welke manier er in bijzondere geheimzinnige en raadselachtige wijze zou zijn gesproken, noch waarom de echtheid van de feiten geloofwaardig is rekening houdend met de omstandigheden die zijn arrestatie hebben omringd en met die omtrent zijn uitzetting (R.v.St. nr. 43.412, 21 juni 19932000, R.A.C.E., 1993, zp).

Dat zij deze besluitvorming derhalve heeft tot stand gekomen in totale miskenning van de motiveringsplicht.

Dat Buthan namelijk een groot land is met verschillende talen, regio's etc.

Dat wanneer een V1aming wordt ondervraagt over gebruiken of scheldwoorden of vlaggen in Wallonië of in de Oost-kantons, hem de identiteit van V1aming niet kan worden ontnomen;

Dat België een veel kleiner land is dan Buthan, zodat het verzoekster a fortiori niet ten kwade kan worden geduid de gebruiken in de andere regio's van zijn land niet te kennen;

Dat bovendien dient opgemerkt dat de vrouw in de Bhutanese samenleving geen enkele rol van betekenis speelt en niet de kans op scholing en participatie in het sociale leven.

Dat zij dus bepaalde evidenties niet weet leidt niet noodzakelijk tot het in twijfel of in vraag trekken van de geloofwaardigheid van haar relaas.

Aangezien de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt door te twijfelen aan de authenticiteit van de feitelijke elementen die zijn asielrelaas uitmaken.

Dat deze specifieke vraagstelling absoluut niet vermag om, tot deze verregaande conclusie te komen;

Dat derhalve andermaal wegens manifest te kort schietende motivering in feite en in rechte de bestreden beslissing de motiveringsplicht andermaal schendt.”.

2.1.2. Overwegende dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat de aanvraag bedrieglijk is, nadat hij heeft vastgesteld dat “er bedenkingen kunnen worden gemaakt bij uw beweerde nationaliteit daar u op enkele door het Commissariaat-generaal (CGVS) gestelde vragen aangaande binnenlandse aangelegenheden te Bhutan, hetzij verkeerdelijk antwoordde, hetzij het antwoord schuldig bleef. Zo antwoordde u verkeerdelijk dat ‘Rin Chin Dorjee’ de Dzongkha-benaming is voor het hoofd van een Dzongkhag, ‘Dukpa’ voor dorpsoudste en ‘Mandal’ voor hoofd van een bloc of gewog. Ook verklaarde u verkeerdelijk dat de naam van de huidige koning ‘Jigme Sigme Dorjee’ zou zijn (zie CGVS, p. 10). Dit is zeer bevreemdend te noemen, gezien het feit dat de naam van de Koning in Bhutan omnipresent is en geëerd wordt door alle lagen van de bevolking. U verklaarde verder verkeerdelijk dat de draak het nationaal symbool en tevens het nationaal dier te Bhutan zou vormen (zie CGVS, pp. 10 en 11). Bovendien verklaarde u onterecht dat belastingen uitsluitend in geld worden geïnd te Bhutan en dat geen verplichte arbeid wordt opgelegd door de staat aan haar inwoners (zie CGVS, p. 10). Tenslotte verklaarde u dat nieuwjaar te Bhutan elk jaar op 19 februari wordt gevierd (CGVS, p. 11). Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen, kan de authenticiteit van de door u voorgelegde kopie van uw Bhutaanse ‘Citizenship Identity Card’, waarvan

de waarachtigheid bovendien niet kan worden vastgesteld, in twijfel worden getrokken. Merkwaardig te noemen, in het licht van uw beweerde vervolging, is het feit dat uw beweerde Bhutaanse 'Citizenship Identity Card' zou uitgereikt zijn op 4 oktober 1995, zijnde nadat de 'BPP'-activiteiten van uw echtgenoot zouden bekend zijn geraakt bij de autoriteiten, en na zijn aanhouding hieromtrent op 25 oktober 1994. Opmerkelijk te noemen is ook dat de naam op voornoemd identiteitsbewijs 'Lila Maya Mongerni' betreft en niet coherent is met uw eigen naam 'XXX'. Zowel uw vader als uw echtgenoot zouden 'XXX' heten (zie CGVS en DVZ)"; dat dit een decisief motief is;

Overwegende dat de verzoekende partij tegen voornoemd motief inbrengt "dat verzoekster tal van stukken bijbrengt die totaal miskend en genegeerd worden zonder verdere duiding", het betreft een "Bhutaanse Citizenship Identity Card", "de voedselbon, coupures van Bhutan en een kopij van ene grondeigendom" en "dat bovendien dient opgemerkt dat de vrouw in de Bhutaanse samenleving geen enkele rol van betekenis speelt en niet de kans op scholing en participatie in het sociale leven (heeft)";

Overwegende dat de commissaris-generaal bij twijfel over de neergelegde identiteitsdocumenten via eenvoudige vragen de nationaliteit van de verzoekende partij vermag te achterhalen; dat aan de verzoekende partij eenvoudige vragen zijn gesteld over binnenlandse aangelegenheden, de naam van de Koning, het nationale symbool en nieuwjaarsdag; dat om deze vragen te beantwoorden geen opleiding vereist is; dat de verzoekende partij het motief dat kan worden getwijfeld aan de authenticiteit van Bhutaanse Citizenship Identity Card, omdat het uitgereikt zou zijn "nadat de 'BPP'-activiteiten van (haar) echtgenoot zouden bekend zijn geraakt bij de autoriteiten" en dat de naam op het identiteitsbewijs verschilt van die van haar vader en echtgenoot, niet eens tracht te weerleggen; dat het betoog dat "de vrouw in de Bhutaanse samenleving geen enkele rol van betekenis speelt en niet de kans op scholing en participatie in het sociale leven (heeft)" de Raad van State er niet kan toe brengen dat de commissaris-generaal bij de behandeling van het dringend beroep de grenzen van zijn wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden; dat dit een determinerend motief is op grond waarvan de commissaris-generaal alleen al de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk kon verklaren; dat de andere motieven waarop de bestreden beslissing steunt derhalve slechts ten overvloede gelden, zodat een eventuele onregelmatigheid ervan de beslissingen niet kan aantasten; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

> "Aangezien ten tweede de bestreden beslissing artikel 6 EVRM schendt.
> Dat éénieder recht heeft op een eerlijk proces;

Dat dit een fundamenteel en internationaal erkend recht is (artikel 6 EVRM, en artikel 14 BUPO).

Dat in het intern recht de gelijke behandeling van rechten wordt gewaarborgd door artikel 10 en 11 van de Grondwet.

Dat hiertoe de rechten en vrijheden behoren die voortvloeien uit voor België bindende internationale verdragsbepalingen die door een akte van instemming in de interne rechtsorde toepasselijk zijn gemaakt en directe werking hebben (Arresten van het Arbitragehof nrs. 14/93; 37/94; 47/96);

Aangezien in artikel 191 van de Grondwet staat ingeschreven dat iedere Vreemdeling die zich op het Belgisch grondgebied bevindt de bescherming geniet verleend aan personen en aan goederen, behoudens bij de wet gestelde uitzonderingen.

Dat evenwel een verschil in behandeling waardoor een vreemdeling benadeeld wordt, kan enkel door de wetgever worden ingesteld. Artikel 191 Grondwet heeft niet tot doel de wetgever ertoe te machtigen, wanneer hij een dergelijk verschil invoert zich te onttrekken aan de eerbiediging van de fundamentele beginselen die in de Grondwet zijn verankerd. Dat artikel brengt dit trouwens uitdrukkelijk in herinnering door, in het begin ervan, als regel te stellen dat de vreemdeling die zich op het grondgebied bevindt 'De bescherming geniet verleend aan personen en goederen'. Uit artikel 191 vloeit derhalve geenszins voort dat de wetgever, wanneer hij een verschil in behandeling invoert ten nadele van vreemdelingen, zou vermogen er niet over te waken dat dat verschil niet discriminerend zou zijn, ongeacht de in het geding zijnde beginsel (Arbitragehof, Arrest, nr. 61/94, 9 juli 1994, B.S. 9 augustus 1994, B2).

Dat in deze verzoekers fundamentele mensenrechten worden geschonden zonder dat deze daarin enige inspraak in heeft, laat staan de waarborgen heeft genoten die nochtans dwingend worden opgelegd ingevolge artikel 6 EVRM.

Dat derhalve tevens artikel 6 EVRM wordt geschonden.".

2.2.2. Overwegende dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassingssfeer van artikel 6 van het E.V.R.M. vallen, omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben; dat artikel 6 van het E.V.R.M. betrekking heeft op geschillen omtrent burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken; dat het inroepen van artikel 6 E.V.R.M. te dezen niet dienstig is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat luidt als volgt:

"Aangezien ten derde tevens artikel 3 EVRM wordt geschonden.

Dat namelijk de Europese Rechtspraak in die zin is geëvolueerd dat in dergelijke omstandigheden de uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het EVRM gewaarborgde rechten dat de uitzetting een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM (verbod van foltering en onmenselijke behandeling en/of vernederende behandeling).

Dat de feitelijke context aantoont dat dit in casu als dusdanig is.

Dat de Europese Rechtspraak duidelij is en als richtlijn dienend (EHRM, Djeroud t. Frankrijk, 23 januari 1991, Publ. Hof, Reeks A, nr. 191-A; EHRM, Moustaqufim t. België 18 Februari 1991, Publ. Hof, Reeks A, 193; EHRM, Beldjoudi t. Frankrijk, 26 maart 1991, Publ. Hof, reeks 1, nr. 258-C; EHRM, Nasri t. Frankrijk, 13 Juli 1995, Publ. Hof, nr. 320-B);

Dat dient opgemerkt dat de situatie van de Lotshampa beantwoordt aan de criteria van artikel 1A van de Conventie van Genève dd. 28 juli 1951;

Dat men verkeerdelijke bewijsvereisten stelt, en dat men zelfs objectieve stukken miskent en negeert.

Dat stellen dat de asielaanvraag dient geweigerd van verzoekster is dan ook een flagrante miskenning van de Conventie van Genève.

Aangezien dit derhalve volstaat tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Aangezien dit derhalve in huidig stadium tevens volstaat tot het toekennen van de schorsing.".

2.3.2. Overwegende dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. ontwikkelt op basis van dezelfde feiten als haar asielrelaas; dat, nu uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat het asielrelaas van de verzoekende partij als

bedrieglijk moet worden beschouwd, er niet kan worden besloten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M; dat het derde middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien april tweeduizend en drie, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **C. ADAMS.**